

אור הנר

עורך נריה אטון

כ"א אייר תשפ"ג

כניסת שבת: 19:10
 יציאת שבת: 20:01
 רבינו תם: 20:54

הזמנים לפי אופק באר שבע

פרקי אבות
 פרק ה'

פרישות נהר בחוקותי

דבר העורך

"אם בחוקותי תלכו"

גדולה אשר לאחוריה התנוסס לוח זהירות: "מטען חריג וכבד לפניך", והחלו 'זוחלים' על הכביש במקום נסיעה על הדרך. והנה, יושבי הרכב הביטו בשעון וראו כי לפי הנסיעה האיטית הזאת יגיעו כשתסתיים החתונה, בליט ברירה החליט הלה לעקוף בדרכו את המשאית על ידי נסיעה לכמה רגעים בכביש המוביל לכיוון ההפוך מכיוון נסיעתם (בפס ישר ולא מקוטע המתיר לעקוף). למותר לציין, שאיסור גמור לנהוג כן, וחמירא סכנתא מאיסורא. אך אין דנים את האדם בשעת דוחק ולחץ, ואכן, בדק את הדרך הנגדית וראה כי אין רכבים, וכבר החל לסובב את הרכב להיכנס לאותו נתיב הנגדי, ולפתע נשמע באזנו קול בוקע ועולה (אזעקה גדולה) מתוך רכבם של שוטרים, מיד חזר למקומו הראשון, ותיקף נגלה לפניו מראה מחריד כי מצד הנגדי נסעה עוד משאית במהירות עצומה שאילולי היה נשאר על אותו נתיב עוד רגע קט היו כל בני המשפחה עולים למנוחתם בגן עדן... כראותו את הנס הגדול הודה לה' על כל חסדיו, ושמח בלבו על חייו שניצלו, ואף כבר היה מוכן לשלם לשוטרים כל קנס אשר יושת עליו. אמנם כאשר התעשת והמתין לשוטרים שיתנו לו קנס כדין העובר על החוק לא מצא אותם כלל, ואף לאחר חקירות ובדיקות לא ראה כל זכר לשוטרים. ולא הבין להיכן הלכו השוטרים הרי לפני כמה רגעים שמע את קול הסירנה הבוקע מרכבם של השוטרים, ואיך נעלמו כהרף עין.

לאחר מכן נטתה המשאית מהדרך ופינתה עבורו מקום ליסע ברווח, וב"ה הגיע למקום החתונה בעוד היום גדול... לאחר סיום החתונה עשו את דרכם לחזור לביתם, בדרך חזור החליט האברך לחזור על תלמודו, והדליק שוב את הדיסק. כשהגיע לאותו חלק ששמע בצהרי היום את ה'סירנה' של השוטרים שמע שוב את הקול בוקע ועולה. או אז הבין שבאמת לא היה שם שום שוטר, ורק לפני כמה שנים כשמסר המגיד שיעור את שיעורו עבר וחלף שם שוטר שמיהר לדרכו והשמיע את קולו ברמה, וקול זה שב להישמע היום כשנקלע לסכנה על אם הדרך כשמייהר לחתונתו. נמצא שהקב"ה הזמין את הצלתו מבעוד מועד, ובזכות שמירתו על קביעת העיתים נזדמנה הצלה זו לפתחו.

נשתדל כל אחד לקבוע לעצמו בכל יום, כל אחד כמה שהוא יכול 10 דקות, 20 דקות חצי שעה לימוד תורה בכל יום, ונזכה לעמל תורה אמיתי, שבת שלום ומבורך.

רש"י: שתהיו עמלים בתורה. בעמל התורה ישנם כמה אפשרויות, אחד האפשרויות שמסבירים רבותינו הוא ענין ההתמדה. גם אם אדם יקבע לעצמו ללמוד בכל יום עשר דקות תורה אבל יתמיד בכך הרי הוא מעומלי התורה. אומרים חז"ל: שהנשמה עולה לשמים לאחר מאה ועשרים שנה שואלים את האדם בבית דין של מעלה ג' שאלות: 1. ציפית לישועה (לביאת המשיח)? 2. נשאת ונתת באמונה? 3. קבעת עיתים לתורה? והשאלה נשאלת: מדוע בבית דין של מעלה שואלים: "האם אדם קבע עיתים לתורה?" ולא שואלים "למדת תורה?", והתשובה היא, מכיוון שאדם שקובע עיתים לתורה ואף פעם לא מפסיק מרצף זה אפילו כל יום עשר דקות. לא משנה מה יהיה ילמד בכל יום לפחות עשר דקות, שכרו רב עד מאוד, והרי הוא מעומלי התורה.

סיפר מגיד המישרים רבי אברהם אלימלך בידרמן שליט"א: מעשה ביהודי צדיק שהיה קובע עיתים לתורה מידי יום. אותו אדם נאלץ לעסוק ביגיע כפיו במשך רוב שעות היום כדי לכלכל את בני ביתו, ובמעט הזמן שנותר לו קבע עיתים לתורה והשתתף בשיעור גמרא מדי יום ביומו. שיעור זה היה אצלו חקך ולא יעבור, מעולם לא החסיר אפילו פעם אחת מלהשתתף בשיעור. והנה בסימן טוב אחיו היחיד עמד להכניס את בנו תחת החופה בשעה טובה ומוצלחת, כשהחתונה נקבעה לעיר אחרת. האחים היו מאוד קשורים, והוא הוכרח להופיע בחתונת בן אחיו מקבלת הפנים עד סיום החתונה.

לא ידע מה לעשות, הרי לשם הופעתו בחופה יצטרך להחסיר באתו יום מהשיעור הקבוע... בכובד ראש ניגש אל מגיד השיעור ושאלו: "מה עלי לעשות במקרה זה - שיפקד מקומי בשיעור בחופה של בן אחי?". חשב מגיד השיעור, וענה: "אני מציע כדי שתוכל לקיים שניהם, יש ברשותי דיסק, בו הוקלט השיעור מהמחזור הקודם בדף שנלמד כאן למחר, אתן לך את הדיסק, ותשמע אותו בדרך לחתונה, והרווחת את שניהם - את שיעור התורה לא החסרת, וגם לחתונה תגיע בזמן. אותו יהודי התמלא שמחה, שלא הפסיד את לימודו הקבוע.

למחרת היום בעת הצהריים נכנס היהודי עם כל בני משפחתו לרכבו, והחל בנסיעה לקראת החתונה הגדולה, וגם החל לשמוע את שיעורו הקבוע בגמרא. תחילת הדרך עברה עליהם מתוך דברי תורה בהתרוממות הרוח, אך לא עבר זמן רב ומצא האיש את עצמו נוסע מאחורי משאית

פניני הבן איש חי

פרפראות לתורה

ישראל שהקב"ה כפה עליכם לקיים המצוות בלא להתחשב ברצונכם, "הלא ידעת?" וכי אינך יודע שרק בדרך של בקשה ופיוס נתן הבורא את התורה לישראל, "אם, לא שמעת?", וכי לא שמעת את תיבת 'אם' שנכתבה בפסוק שבפרשתנו, המורה על לשון התחנונים שפנה עמו הקב"ה לכלל ישראל בבקשה ללכת בדרך התורה? וכיצד איפוא ניתן לומר שהבורא לא התחשב ברצון עם ישראל כאשר ציווה על חוקי התורה.

"אם בחקתי תלכו"

במסכת עבודה זרה (ה, א) דרשו חז"ל: "אם בחקתי תלכו, אין 'אם' אלא לשון תחנונים". כלומר הקב"ה מבקש בתחנונים מעם ישראל שילכו בדרך התורה.

על פי דרשת חז"ל זו ניתן גם לפרש את דברי הנביא (ישעיה מ, כו-כז) "למה תאמר יעקב ותדבר ישראל נסתרה דרכי מה' ומאלקי משפטי יעבור. הלא ידעת אם לא שמעת" וגו', כלומר, למה תאמרו בני

"וידבר ה' אל משה בהר סיני... ושבתה הארץ שבת לה"

מה ענין שמיטה אצל הר סיני, והלא כל המצוות נאמרו מסיני, אלא מה שמיטה נאמרו כלליתיה ופרטותיה ודקדוקיה מסיני, אף כולן נאמרו כיללותיהן ודקדוקיהן מסיני כך שנוי בתורת כהנים. (רש"י)

"אם בחוקתי תלכו"

מעירים כאן חכמי ישראל: פסוקי הברכה בפרשת "בחוקתי" מתחילים באות א' - "אם בחוקתי תלכו" ומסתיימים באות ת' - ואולך אתכם קוממיות.

דבר זה בא לרמז לנו, שמוטל על ישראל לקיים את כל מצוות התורה, מ - א' עד - ת'.

ואז יתקיימו בהם כל הברכות האמורות בפרשה.

"וקדשתם את שנת החמישים שנה וקראתם דרוור בארץ לכל יושביה"

בית המקדש הראשון היה קיים 410 שנה. והמילה "דרור", עולה בגמטריא ת"י רמז כמניין דרוור שנים אשר היו דרוורים בארץ, והם לא קיימו את שנת השמיטה, ובזמן החורבן קיימה הארץ שמיטה גדולה מאוד, כחשבון השנים אשר לא קיימו עם ישראל את שנת השמיטה.

העיר על זה רבי מנחם רפא מפורט, בעל "מנחה בלולב", גלות עם ישראל בין חורבן בית במילת הפתיחה "אם" שבפרשה ראשון לשני היתה במשך 70 שנה זו מרומזות הגאולות והגואלים של ישראל בעבר ובעתיד. בגלות שבעים שמיטות.

"אם בחוקתי תלכו"

אור החיים על הפרשה

שנה שיטית עושה לשמינית, הלא בשמינית אפשר לזרוע ויאכל מהתבואה של השמינית, לזה נאמר "וזרעתם את השנה השמינית", לתת טעם לברכה של התורה בשנה השיטית שהברכה תכלול גם את השנה השמינית שהוא מטעם השמינית אינה שנת השמיטה כל אחד יזרע באותה שנה כיון שהיא מותרת בזריעה. מתרץ האור החיים: כיון שכתוב "ועשת התבואה לג' שנים" יש חשש שיאמר האומר אם שנה שמינית היתה מותרת בזריעה. של בורא עולם לעם ישראל, כרחם מדוע יעשה נס שתהיה תבואת

"וזרעתם מן התבואה ישן עד השנה התשיעת עד בוא תבואתה תאכלו ישן"

תמה אור החיים הקדוש, מדוע הכתוב צריך לומר שיזרעו בשנה השמינית, הלא כיון שהשנה השמינית אינה שנת השמיטה כל אחד יזרע באותה שנה כיון שהיא מותרת בזריעה. מתרץ האור החיים: כיון שכתוב "ועשת התבואה לג' שנים" יש חשש שיאמר האומר אם שנה שמינית היתה מותרת בזריעה. אב על בנים ירחם ה' על עמו.

ינית בת רחל
דבורה בת
אביגיל
ת.נ.צ.ב.ה

ארלט חנה
בת פריחה
ת.נ.צ.ב.ה

דוד (עמרם)
בר עיישה
ת.נ.צ.ב.ה

לאה בת סוליקה
רבינו ז"ל (ה"ד)
ת.נ.צ.ב.ה

מז"ד
רבי אלעזר אבוחצירא
בן שמחה
רבי עובדיה יוסף
בן ג'ורג'יה
רבי יודם מיכאל אברג'ל
בן דינה
ת.נ.צ.ב.ה

הטעמים לספירת העומר

דיון משפחתי עם הרב יצחק זלברשטיין

המקור לספירת העומר?

החל ממוצאי היום הראשון של חג הפסח עד חג השבועות סופרים ספירת העומר, בס"ד נביא כמה מהטעמים לספירה זו:

ולפיכך ציווה הקב"ה לספור ימים אלו, כדי שנוכרו את דאגת העולם ונשוב אליו בלבב שלם, ונתחנן לפניו לרחם עלינו, שיהיו התבואות כתקנן שהן סיבת חיינו, שאם אין קמח אין תורה (מטה משה סימן תרפה).

"ומקדשתי תיראוי" (ויקרא פ"ו, ב'), המקומות המקדשים בגלות, והם בתי כנסיות ובתי מדרשות, כאמרו: "ואהי להם למקדש מעט" (יחזקאל י"ט), ואמרו חז"ל (מגלה כ"ט). אלו בתי כנסיות ובתי מדרשות (ספורגו).

א. מתן תורה הוא הסיבה העיקרית שבעבורה נגאלו ישראל ממצרים, כדי שהם יקבלו את התורה ויקיימו את מצוותיה. כבר במחזה הסנה הבוער, למרגלות הר חורב, נאמר למשה רבנו: "בהוציאך את העם ממצרים, תעבדון את האלוקים על ההר הזה". כאשר הוציא משה את בני ישראל ממצרים הודיע להם, כי עתידים הם לקבל את התורה והמצוות בהר סיני. לכן, למן היום בו יצאו ממצרים לא פסקו מלמנות את הימים והשבועות עד ליום הנכסף, בו תוענק להם התורה. דומה הדבר לאדם המצפה למאורע בכליון עיניים, והוא סופר את הימים עד להתרחשותו (מורה נבוכים לרמב"ם חלק ג פרק מג, החינוך מצוה שו)

ג. הימים הללו, שבין פסח לשבועות, הם ימי מלאכת השדה, והמעבדים את אדמותיהם נמצאים כל התקופה כולה בשדה. מתוך עיסוקם בקציר עלולים בני העם לשכוח את התאריך, בו חל חג השבועות הקרב, וממילא גם את הצורך לעלות לרגל לירושלים ולהביא לשם ביכורים קודם החג. לכן נצטוו לספור מפסח ועד שבועות ארבעים ותשעה יום, ואז ידעו אל נכון מתי חל חג השבועות ומתי יש לעלות לרגל ולהביא ביכורים (אבודרהם הלכות ספירת העומר).

מעשה שהיה כך היה: סוחר בשם שלמה הגיע אל בית הכנסת, והניח את שני הטלפונים הנדלים שלו על גבי השלחן שלפניו. לפני תפלת שמונה-עשרה, נגש שלמה לעמוד בתפלה ממול ארון הקדש, כשאת שני מכשיריו הוא משאיר על השלחן.

ד. לפי שטחה של ארץ ישראל הוא ארבע מאות פרסה על ארבע מאות פרסה, ובית המקדש באמצע - הרי מאתיים פרסה לכל צד. ובעשרים יום לכל היותר יגיע אדם לביתו בחוזרו מן המקדש אחרי פסח, שכן מהלך אדם בינוני ביום - עשר פרסאות. ובעשרים יום יחזור לעלות לרגל לחג השבועות, הרי ארבעים יום. ושבע שבתות שאינו הולך בהן, הרי ארבעים ושבעה ימים. נותרו עוד שני ימים לכל היותר שבהם רשאי הוא להתעכב בביתו. לכן ציווה הקב"ה לספור את הימים כדי שלא ישכח ויתעכב בביתו יותר מן הראוי (מטה משה סוס"י תרפה, בשם הר"ר שמואל)

לפתע, באמצע תפלת הלחש, החל אחד הפלאפונים להשמיע בקול גבוה ביותר שיר חסידי. מובן שפגנת המתפללים הפרעה מאד, ולאחר דקותים, כאשר סוף סוף פסק, פתאום מתחיל המכשיר השני לשיר ולזמר בקולי קולות... עוברת עוד דקה, ושוב, גם הראשון חוזר לנגן ולשיר יחד עם השני...

המצב היה בלתי נסבל, תפלת הצביר הטרדה והפרעה, וגבאי בית הכנסת רתח מזעם. הפלאפונים המשיכו לצלצל ולנגן ללא הפסקה, והגבאי הזועם החליט לקום ולעשות מעשה. הוא נגש אל שלחנו של שלמה, נטל את שני המכשירים המנגנים, לא טרח קלל לחפש באמצע תפלתו אחר בעליהם, אלא פשוט יצא אל מחוץ להיכל בית הכנסת, הניחם על הספסל שברחוב, וחרז לתפלתו... (יצן שמדדר בגבאי ישיש שאינו יודע קלל להשתמש בפלאפון, ולכן לא ידע פיצד לנתק את המכשירים).

לאחר ששב שלמה אל מקומו, לספונם: לגבאי לא היה רשות מבית הדין להפקיר את ממונו של שלמה, ולכן עליו לשלם לו את דמי המכשירים!

לדפואה שלומיה
ברוך חי בן לאה
רחל בת שרה
מירה בת רחל

לדפואה שלומיה
נפתלי בן נעמה
ציונה בת נעמה

לדפואה שלומיה
חיים בן אסתר
הדס פלורה
בת אסתר

לדפואה שלומיה
מדי מרים
בת רחל
ת.נ.צ.ב.ה

לדפואה שלומיה
נגיה
בת סרה
ת.נ.צ.ב.ה

צדיקים במיתתם קדוים חיים

הביטו במבט קר כקרח בצדיק הקדוש, ואיימו בקול מקפיא, כי אם תוך שבוע לא תתמלא דרישתם, יצאו הם לרחוב יחטפו בעצמם שתי נערות. מהרגע בו יצאו הגרמנים מביתו, לא חדלו החששות ללוות את הרב, והוא חרד מאד כי יבצעו חיות הטרף הללו את זממם. בכל לילות השבוע, נדה שנתו, והוא התהלך בחדרו אנה ואנה, כששפתיו רוחשות תחנונים ללא הרף.

בתום השבוע הקצוב, התייצבו הקצינים בדיוק גרמני בבית הרב. "היכן העלמות היהודיות?" נבחו. נסוך בטחון בה', השיבם הרב הקדוש ללא חת ובתקיפות כי לעולם לא ימלא את דרישתם זו! הקצינים יצאו מלפני הרב בכעס גדול, ובדרכס פגשו שתי בחורות יהודיות, העלו אותן בכח על הג'פ ונסעו במהירות.

מרגע שיצאו הגרמנים מלפניו, היה רבי חיים שקוע בתפלות ותחנונים לפני קונו שיחוס וירחם ויבטל את רוע הגזירה. וכשנודע לו שחטפו הקצינים שתי בחורות יהודיות, הגביר את זעקותיו וקול בכיו, ולא התיימש מרחמי הא-ל. והנה, הנס לא איחר מלבוא.

כעבור מחצית השעה, נדהמו בני הבית לראות את שתי הבנות על מפתן דלתו של הרב. כששמעו את סיפורם, נפעמו עוד יותר. וכך הן סיפרו: "לאחר שהועלנו בכפיה אל הג'פ, נסעו הגרמנים כברת דרך, עד שהגיעו לבית הכנסת הגדול. והנה לפתע ירדו שני אריות של אש מן השמים, ונצבו באיום אל מול הרכב! לאחרים הופיע איש זקן הדור זקן ארוך ולבן, שגער בגרמנים, שחרר אותנו מידם, והובילנו עד לפתח בית הרב. כאשר הגענו לכאן, מיד נעלם האיש מעינינו, ושוב לא ראינוהו." (על פי הספר "חיי חיים", מעדות השוטר בוכבזה יצ"ו מקריית גת)

יום שלישי כ"ה באייר יום הילולתו זיע"א.

רבי חיים חורי זיע"א

ר' חיים חורי נולד בשנת ה'תרמ"ה בעיר הדיגת שבאי ג'רבה טוניס. נשא לאישה את ביתו של ר' דוד חדאד, הרביץ תורה ומונה לחזן בקהילת גאבס. חזר להדיגת והחל לכהן כרב וכדיין אך בשנת ה'תרפ"ו כאשר קהילת גאבס פנתה אליו שב לכהן כרבה הראשי וכדיין. התנגד בחריפות לחינוך הצרפתי, דאג לעניי הקהילה, הקים את ישיבת "תורה וחיים" וכן מוסדות צדקה וחסד, ייסד קופה מכספי ציבור למימון הוצאת ספרים לאור, הקפיד להיות תמיד ראשון התורמים על מנת לשמש כדוגמה ונודע כדרשן בחסד עליון.

תמך באופן נלהב בעלייה לארץ ישראל וביתו שימש כתחנת מעבר לעולים בלתי-לגאליים. השתוקק מאוד לקיים את המצוות התלויות בארץ ובשנת ה'תשט"ו עלה לארץ ישראל, התגורר תקופה קצרה בבית בנו (ר' ינון אברהם) בבני ברק והתיישב בבאר שבע.

סיפור מדהים על רבי חיים חורי זיע"א

במהלך מלחמת העולם השנייה, פלשו הגרמנים הארורים לעיר גאבס שבדרום טוניסיה, וכדרכם עשקו שם מהיהודים את זהבם. הם הקימו בגאבס מחנה צבאי, ופקדו על רב העיר הגאון רבי חיים חורי זצ"ל (שהשבע כ"ה אייר חל יום הילולתו) וועד הקהילה לשלם להם קנס גבוה של זהב שנלקח מכל בני הקהילה ומתכשיטי הנשים. מפעם לפעם היו דורשים מרבי חיים ומהוועד דברי מאכל (קמח, בשר, דגים וכיו"ב), שמיכות ובגדים, והרב היה ממלא את מבוקשם ללא שהיות. יום אחד, נכנסו הקצינים הגרמנים אל ביתו של רבי חיים ובפיהם דרישה נוראה כי תימסרנה לדיהם שתי בחורות יהודיות. רבי חיים נרעש עד עמקי נשמתו. הוא קם ממקומו בסערת רגשות, והודיעם בנחרצות כי דבר זה אינו בא בחשבון, בשום פנים ואופן!

כעס רב הציף את הקצינים היהירים. הם

סיפורי צדיקים

ליצר הרע לא אכפת...

וייפגע מאד בגין הברירה המוזרה המוצעת לו. אך החזון איש אמר לו: "תגיד לו שאני שלחתי אותך!" ואכן השליח עשה את שליחותו.

לא עבר זמן רב והבחור התארס עם בת רגילה בריאה וטובה מבית רגיל, בשעה טובה ומוצלחת.

כששאלו אותו, הסביר החזון איש, שהתנהגותו של אותו בחור מקורה בגאוה - הוא החשיב עצמו כעילוי, מטובי הבחורים שבישיבה, ולכן דחה כל הצעה שבאה לפתחו; אך כאשר התבגר וראה אלו הצעות מגיעות אליו - גרושה או צולעת - הצטמצמה ושפלה גאותו, וממילא כבר הסכים בדעתו גם להצעות רגילות.

כאילו לא ארע דבר

בשנת תשכ"ו, בעת המלחמה, ישב הגאון מטשעבין זצוק"ל בחדרו בישיבה, שהייתה ממוקמת באותה עת ליד הגבול הירדני, ושוחח בטלפון עם הרבנית. לפתע נשמעו יריות מכיוון הגבול. סימנו לו מקורביו שירד מיד למקלט.

הרבנית שהתה בביתם בשכונת רחביה שליד שערי חסד, והרב חשש שאם יסיים את השיחה בפתאומיות, יגרום לה בהלה וחרדה. לכן שלט בעצמו שלא לברוח, והמשיך לשוחח בשטף כאילו לא ארע דבר.

מעשה שבא לפני הגה"ק רבי מאיר יחיאל הלוי האלשטוק זיע"א מאוסטרובצה יהודי מתלונן, חנות ירשתי מאבא ואין לי פרנסה ממנה, בימיו הכניסה חנות זו רווחים יפים, ואילו עכשיו באו עליה ימי רזון. שאל אותו האדמו"ר: ומה מעשיך בחנות כשאין קונים? השיב האיש: משתעמם אני, קורא בעיתון.

אמר לו: "אכן נודע הדבר" - אביך בלכתו אל החנות לקח עמו ספר יהודי, חומש או משניות, כדי ללמוד בכל רגע של פנאי, חרה הדבר ליצה"ר ומיהר לשלוח אליו לקוחות, אחד אחרי השני כדי להפריעו מלימודו □ לא כן עמך, הקורא עיתון, אין יצה"ר משגר אליך לקוחות, כי מה איכפת לו אם תבלה את זמנך בקריאה?

השידוך

מעשה בבחור אחד, שכל שידוך שהוצע לו - דחה אותו בטענות: "זה לא מתאים לרמה שלי", "זה לא מתאים למשפחה שלי", "זה לא מספיק לפי דרגת היראת שמים שלי"... וכהנה רבות.

פעם אחת שלח מרן החזון איש זצ"ל אדם שיציע לו שני שידוכים, שיבחר מביניהם מה עדיף לו - אשה גרושה או בחורה צולעת... השליח אמר שהוא מתבייש להציע זאת, יען כי הבחור יעלב

לקבלת העלון במייל שלחו הודעה

alonorhaner@gmail.com

לקבלת העלון בואטסאפ שלחו הודעה

0505069633

ניתן לקבל את העלון באתר "דרשו"

"עץ חיים היא למחזיקים בה..."

לתרומות והקדשות

חיינו

052-7134251

050-5069633

לכרבה והצלחה

מורים (מידוי)

בת רות